Індекс 74393

№ 19 (534). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1964

МОЯ ЮВІЛЕЙНА ВИСТАВКА, приурочена 20-річчю визволення України від фашистських загарбників.

Перець

НА БИТІЙ ДОРОЗІ ФАШИСТСЬКОГО ДРАПУ

Мал. Л. БРОДАТИ

Собаку покинули.

ПІДМОЧЕНИЙ ФРІЦ

Мал. Б. ФРІДКІНА

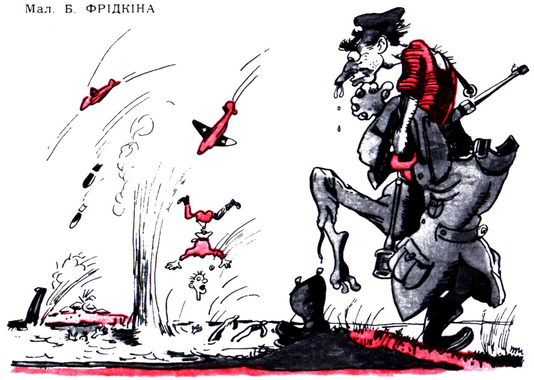

— О, майн готт! Знову річка!! Я ж недавно в Лопані купався...

ОЙ, І СМІХУ Ж БУЛО... АБО ДНІПРОВСЬКІ РУСАЛКИ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Залоскотали.

КАЗКА УКРАЇНСЬКОГО ЛІСУ (не вальс)

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Рятуйте!.. Партизани!!!

НА ШПРЕЄ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

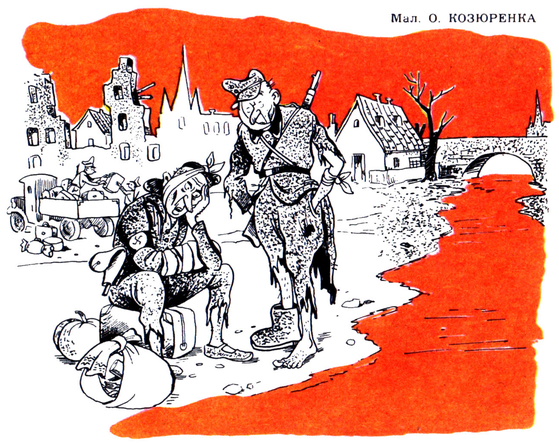

— Ой, Дніпро, Дніпро!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА та О. КОЗЮРЕНКА

НАД ПРІРВОЮ

НОВЕ В МОНУМЕНТАЛЬНОМУ МИСТЕЦТВІ

Мал. К. АГНІТА

Пам'ятник Третій імперії в степах України.

ЗА ДНІПРОМ-СЛАВУТОЮ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Куди прямуєш, Богдане?
— На Захід! Тепер там наші гітлерівців хрестять..

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

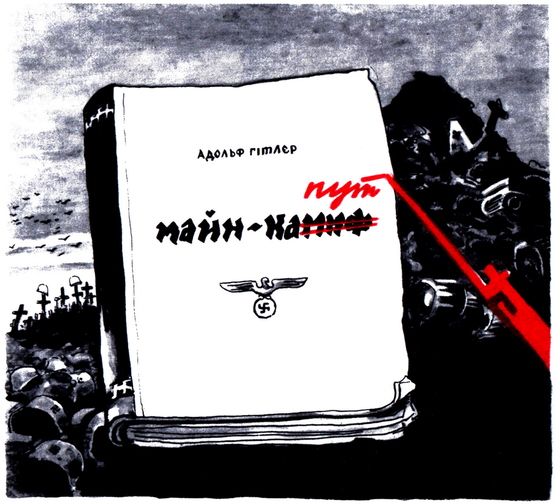

Вийшло з друку й розіслано всьому світові перше й останнє видання книги А. Гітлера «Майн капут» під грунтовною редакцією Червоної Армії.

— Дивіться, паночки файні, та на вус мотайте!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

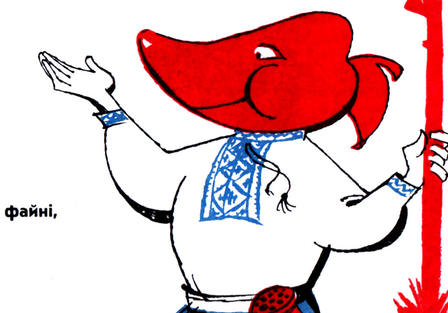

ГЕОГРАФІЯ

Коротесенький підручник для тих, хто сильно дуже цікавився нашою територією та не встиг її вивчити, а за одним рипом і для тих, кому ще таким-о робом закортить, може, нашою територією поцікавиться.

ПРОСТОРІНЬ

Просторінь нашої території неоднакова... Якщо брати її із Заходу на Схід, від Сяну, приміром, до ріки Волги, то вона дуже довга, щоб її пройти, треба років зо два, а як брати навпаки — від ріки Волги до ріки Сяну — вона значно коротша, — її пробігають місяців за п'ять-шість... І така в нашої простороні особливість — як із Заходу на Схід — по ній пересуваються, а як із Сходу на Захід — її пробігають.

ПОВЕРХНЯ

Поверхня скрізь — «пересеченная». Хоч би куди пішов, хоч би де став, — скрізь січуть. І добре січуть. На капусту...

ГОРИ

Гори — походження здебільша вибухового. Гірничі поклади, як про те свідчать найновітніші геологічні дослідження, складаються в основному з арійської породи. По-німецьки — труппенберг, а по-нашому — падлогори.

ГРУНТ

Грунт — дуже інтересний. Як ніде в світі. Перегній із тих таки ж порід, що й гори. У грунті дуже багато залізних хрестів і металевих гудзиків.

РІКИ

Найславнозвісніші: Волга, Дон, Дінець, Десна, Дніпро, Дністер, Прут, Західний Буг, Південний Буг, Збруч, Серет, Сян. Відзначаються тим, що на всіх цих ріках з заходу на схід так шпарко, що доводиться в одежі стовбула в них кидатись.

Дехто дістає протилежного берега, але небагато. Є дані, що до вищеназваних річок мають нібито приєднатися річки Одер, Ельба, Шпрее. Але пізніш трохи.

МОРЯ

Найцікавіше Чорне море. Славнозвісне тим: що більше приймає в себе кораблів, транспортів, катерів, самохідних барж із свастикою та з арійською расою — то робиться все привітнішим, веселішим і голубішає. Хороше море. Веселе.

ЛЮДНІСТЬ

Люди такі: ті, що жили тут здавна-давен, вони:

«Якщо не жнуть, так німця б'ють,
А все ж не гуляють».

А ті, що прийшли з Заходу, — ті гниють. Дідько з ними — хай гниють.

ЛІСИ

Про ліси, мабуть, не варт говорити, бо все 'дно ті, для яких цього підручника пишеться, в ліс і носа не поткнуть: Сидір Артемович Ковпак так нажахав, що не тільки лісу — куща жахаються.

ЗАЛІЗНИЦІ

Як їхати із Заходу на Схід, усі поїзди приходять до однієї станції. Назва її «Укіс». Станція з величезними оперативними можливостями: може приймати і приймала за сутки безліч ешелонів і з людьми і з різноманітним вантажем.

МІСТА

Москва, Ленінград, Сталінград, Одеса, Маріуполь, Мелітополь, Нікополь, Орел, Білгород, Харків, Київ, Кривий Ріг, Корсунь-Шевченківський, Тернопіль, Львів і багато-багато інших. Це такі міста, що років через п'ятсот, а то й через тисячу, коли хтось про їх нагадає представникові арійської раси, червоні кульки його чистопородної крові бліднітимуть і одгвинчуватиметься гайка. Це ті міста, котрі «вже». А є ще міста, як Кенігсберг, Познань, Берлін, Данціг, котрі ще не «вже», але скоро будуть «вже»... Тоді про них і поговоримо.

Оце, коротенько, все.

Вивчайте, котрі поки що ще живі.

1944 р.

Де корито зарите?

БІЛЯ самого синього моря, там, де прозорі хвилі б'ються об ялтинський берег, живе легенда. Легенда ця — другий варіант відомої казки про рибака та рибку. Розповідають, ніби тут, у Ялті, популярна історія відбулася зовсім за іншим сценарієм.

Коли золота рибка дала дідові й бабі казкове багатство, вони згадали про своє розбите корито. А згадавши, вирішили добути собі нове. До рибки звертатися було вже незручно, а майстрів близько не було. Думав дід, думав, що робити, і раптом за кілька метрів од моря побачив вивіску «Ялтинське відділення «Діпроміста». Ось, подумав дід, те, що мені потрібно.

— Корито? — сказали у «Діпромісті».— Це можна.

І почали думати над техдокументацією. Думали день, думали другий, радились тиждень, підраховували місяць і назвали дідові таку суму, що в нього аж коліна затрусилися.

— Та всіх моїх багатств не вистачить, щоб за таке корито заплатити! — вигукнув дід.

— Зате,— сказали йому проектанти,— те корито буде у вас за сумісництвом і ванною і басейном.

— Не треба, заволав дід,— мені басейна і ванни. Зробіть мені дешеве корито!

Знову засіли проектанти думати, радитись, підраховувати і знову від названої суми діда затрусила трясця.

І пішов він до синього моря, і знову покликав золоту рибку. Як почула вона, якого багатства вимагає від неї дід, тільки хвостиком махнула і втекла...

Працівники «Діпроміста» категорично спростовують цей відредагований варіант казки. Спростовують на тій підставі, що ніяких замовлень приватних осіб вони не виконують. Корито їм, правда, доводилось проектувати, але не для якогось там одноосібника.

Вони проектували корита для радгоспу

«Горний». І не прості, а бетонні. У тих коритах мали відкритим способом без грунту вирощувати овочі. І називаються ці корита гідропонними.

Довго креслили й малювали у «Діпромісті». А коли закінчили, то виявилося, що один квадратний метр бетонної споруди коштуватиме радгоспові 30 карбованців.

В радгоспі схопилися за голову.

Проектанти знову засіли за креслення. Рахували-малювали і знову таку цифру назвали, що радгоспівці лише руками розвели. Сплатили гроші і за другий проект. А самі заховали його в шухляду: дуже дороге корито виходило.

Тим часом гідропоніка крокувала по Криму. Вже «Артек» вирішив вирощувати власні овочі з допомогою гідропоніки. Захопилися цією ідеєю і в санаторіях «Форос» та «Росія». «Діпромісто» одержало нові замовлення.

У майстерні № 2 під керівництвом інженера-конструктора т. Діденка проектувались гідропонні корита для санаторіїв. І проект вийшов на славу. Все було добре. Але один метр бетонного корита коштував... 30 карбованців!

Тоді в радгоспі «Горний» заходилися самі проектувати й самі будувати ті корита. Замість дорогого бутового каменю, що його передбачав проект діпромістівців, вирішили використати бетон, замість важких перекрить — синтетичні прокладки. І досягли того, що один квадратний метр споруди коштував радгоспові лише 6—10 карбованців.

А от ентузіасти гідропоніки в санаторіях в розпачі. Що робити?! Добре радгоспівцям, у них свої інженери. А в санаторіях? Хіба що лікарям замість стетоскопів озброїтись дошками для креслення і вишукувати, де те корито зарите. А кухарям покинути свої позиції на кухнях і складати не меню, а проектні кошториси!

А що ж тоді проектанти з ялтинського «Діпроміста» робитимуть? Може, в повному складі під керівництвом свого начальника т. Постникова обслуговуватимуть відпочиваючих?

Головний інженер «Діпроміста» т. Головко дивується:

— І за що тільки нападають на нас?! Адже в нашому відділенні такий здібний колектив!

Так, здібний. І зробив він чимало хорошого. Саме тому й доручили йому таку важливу й відповідальну справу. Тільки діпромістівці заблудились у часі. Забули, що тепер для таких споруд головне не монументальність. Що радгоспи і санаторії не пірамід і не пам'яток зодчества од них чекають. Вони чекають проектів зручних і дешевих споруд.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Зробіть із цих дощок навіс над лозунгом, щоб, бува, дощем не змило...

ЦЕ ЗАПИТАННЯ виникло потім.

А спочатку його ніхто не ставив.

Тоді ніхто ще не тинявся по кабінетах науково-дослідного інституту будівельних матеріалів та виробів і не лякав його кандидатів портфелями, вагітними від актів та фактів.

І начальникові Київського домобудівного комбінату № 3 Григорію Семеновичу Асташкевичу не морочили голову допитливі кореспонденти.

Тоді і науковці і будівельники злагоджено били у літаври і сурмили на честь майбутньої перемоги. У всіх на устах були два дивні слова — «спучений перліт». Вони чарували і науковців і будівельників, вони відкривали казкові перспективи...

А тепер треба пояснити, чому ці два слова чарували і чому, здавалося, відкривали казкові перспективи.

Спучений перліт — це новий будівельний матеріал. Матеріал хороший і потрібний. Він має справді казкові якості: легкий, мов пух, у вогні не горить й у воді не тоне, не має запаху і не боїться поганої погоди.

Якщо ці казкові якості перекласти на наукову мову, то це означатиме: вогнетривкий, негігроскопічний, хімічно інертний та біостійкий матеріал. Словом, він убиває відразу трьох зайців: ізолює новосела від холоду, вологи і хатніх дискусій сусідів. Отже, і новосели обома руками за цей матеріал.

І ще: науково-дослідний інститут пропонував будівельникам використовувати перліт не тільки як ізоляційний матеріал. Якось заступник директора інституту Володимир Аркадійович Жуков зустрів начальника ДБК-3 Асташкевича і почав його спокушати:

— А що б ви сказали, Григорію Семеновичу, коли б з перліту можна було робити зовнішні панелі?

— Я б сказав, що я «за»,— відповів Григорій Семенович.

— А блок-кімнати?

— «За»!

— А цілі будинки?

— Ах!—замріяно вигукнув Григорій Семенович.

І тоді Володимир Аркадійович розкрив йому очі:

— Можна зводити будинки з перліту. Треба тільки змонтувати на заводі нашу установку. Ось вам технологія, ось вам технічна документація і ось вам підрахунки економічного ефекту.

Можливо, ми й не з стенографічною точністю передали усі ці події, але факт залишається фактом: на будівництво було виділено 122 тисячі карбованців. І не на монтаж установки, а на спорудження перлітного цеху. Це було одна тисяча дев'ятсот шістдесят другого року, коли асигнування вже йшло новими грішми.

А літа одна тисяча дев'ятсот шістдесят третього будинки з перлітобетону дали несподіваний «ефект», який, м'яко кажучи, викликав тривогу: у 18 заселених будинках потріскалися стіни, а в 12 — виявилися аварійними панелі.

Отоді вперше й виникло це неприємне запитання — хто ж винен?

Науково-дослідний інститут будівельних матеріалів та виробів почав спішно збирати акти і факти, які незаперечно доводили, що винні будівельники. Мовляв, вони не дотримували технічних умов, а Головкиївміськбуд їх не контролював.

Домобудівний комбінат № 3 з свого боку теж запасався актами і фактами, які незаперечно доводили, що в усьому винен науково-дослідний інститут. Мовляв, і технологію не перевірено як слід, і проект поганий.

Почали їздити комісії, почали папери перегортати і все перевіряти.

Нарешті бюро Київського промислового обкому партії дало на це неприємне запитання вичерпну відповідь. Воно взяло до уваги незаперечні акти та факти і науково-дослідного інституту, і домобудівного комбінату. Там обом сторонам прямо сказали, що вони обоє рябоє, що кваплівість годиться лише в анекдотичних випадках. А щоб надалі нікого не спокушали казкові «ефекти», винуватців добре погладили проти шерсті.

А що ж перлітний цех?

У січні одна тисяча дев'ятсот шістдесят четвертого року його зовсім закрили. Закрили саме в той момент, коли начальник ДБК-3 т. Асташкевич, головний інженер т. Кудряшов та головний технолог т. Стряпунін захопилися цікавою арифметикою: вони підраховували, який економічний ефект дасть їхня нова «перлітова» рацпропозиція.

Тріумвірат авторів сміливо розрубав гордіїв вузол. Вони запропонували робити з перліту теплоізоляційне покриття на покрівлях житлових будинків. Це була багатообіцяюча раціоналізаторська пропозиція, адже на кожному будинку комбінат мав би 1663 карбованці економії. Раціоналізатори заробили 354 карбованці авторської винагороди, хоч і не поспішали впроваджувати пропозицію у виробництво.

Та й навіщо було поспішати, коли цей метод уже давно впроваджено. Правда, не в Києві, а в Калуші, Івано-Франківської області. І описано його у брошурі «Спучений перліт та вироби на його основі», виданій Академією будівництва та архітектури УРСР ще в 1961 році тиражем 3000 примірників.

Як все таки легко одержувати в ДБК-3 премії за чужі ідеї!

А що ж перлітний цех?
Маємо вісті й про нього.

Ось що нам пишуть робітники цього цеху:

«Коли зупинили цех, почали з'ясовувати, чи можна застосовувати перліт для спорудження будинків. Це питання і досі ще не вирішено, і комбінат перліту не використовує.

У березні цього року цех знову почав працювати. Та хоч попит на перліт все збільшується і збільшується, але потужність цеху використовується лише на третину.

Дорогий Перче! Допоможи «натиснути на педалі» і підкажи, що робити далі. І ще є до тебе одне прохання: якщо маєш вільну людину, відряди її до нас начальником цеху, бо за останні півроку їх було вже три, а четвертого немає».

І тут виникає чергове запитання: хто ж мусить «натиснути на педалі»?

І, нарешті, ще одне запитання. Невже перліт годиться лише для раціоналізаторських вправ винахідливого тріумвірату з ДБК-3?

Ми тут не пропонуватимемо своїх рецептів. Начальству, як кажуть, видніше. Процитуємо лише уривок з листа БУ-42 тресту «Термоізоляція»:

«Наше управління виконує теплоізоляційні роботи на важливих промислових об'єктах. Для ізоляції тепловіддаючої поверхні з високою температурою проектно-кошторисна документація багатьох проектних інститутів передбачає ізоляцію перлітовими виробами (цегла, плита, сегменти, шкаралупи і т. д.)»

А перліту нема! Доводиться засипати тепловіддаючі поверхні шлаком.

А перліт — він же і легкий, і вогнетривкий, і негігроскопічний, і т. д., і т. п.

Отже, натискуйте, товариші, натискуйте! Поки не пізно...

Ю. ЯЧЕЙКІН.

м. Київ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А чого ж ви цього терпите?
— Ого! Таких майстрів, як він, ще пошукати треба...

НАВЕЛИ ПОРЯДОЧОК

У селі Нова Маячка, Каховського району, Херсонської області, вирішили навести зразковий порядок. Заспівувачами порядку виступили голова сільради т. Трунов та дільничний міліції т. Яловенко.

Перше, що зробили вони, це прийшли у перукарню, яка мирно проживала тут уже п'ять років. Але прийшли вони не голитися і не чепуритися. Вони повикидали на вулицю все обладнання перукарні, «обложили» завідуючу перукарнею т. Вороніну такими словами, яких у жодному словнику не знайдеш. А над дверима колишньої перукарні вивісили нову табличку — «Штаб народної дружини».

На жаль, у той час, коли Яловенко і Трунов наводили порядочок, дружини тут ще не було. А то взяли б дружинники цих представників за білі ручки і запитали:

— А чому це ви, громадяни, бешкетуєте? Адже рішення сільради про передачу приміщення перукарні під штаб не було! І чому це ви, громадяни, дали волю не тільки рукам, а й язикам? На якій підставі ви отак «причесали» перукарню? Це, громадяни, непорядочок!

У зв'язку з цією історією у нас теж виникло одне запитання. Запитання до Каховської райради депутатів трудящих. Хто ж тепер перший у селі Нова Маячка буде «стриженим» — т. Трунов чи т. Яловенко?

К. ВАСЮК.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. Л. КАПЛАНА

— Як ти сюди влаштувалася?
— А в мене є вовчик-блатик.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

І так буває: вознесеться людина, скажімо, на високий пост керуючого аптекою і вже на людей не дивиться. На одного крикне, на другого гарикне, а третього вилає... А там, дивись, і зловживати своїм службовим становищем починає. І доводиться такого керуючого до тями приводити — з високого поста на грішну землю скидати.

Так, до речі, закінчилася і кар'єра керуючого кам'янець-подільською аптекою № 3 С. П. Добровольського. Це сталося після того, як читачі описали нам його діяльність, а ми попросили Хмельницький облздороввідділ ближче познайомитись з тим керуючим.

Там познайомилися і зняли з роботи.

РЕП'ЯХ І ЖАРИНА

(БАЙКА)

На пустирі Реп'ях собою хизувався,
Бундючився і задавався:
— Нікого я на світі не боюсь,
Як схочу — в гриву Левові вчеплюсь!..
Аж тут із вогнища червона, мов калина,
Озвалася малесенька Жарина:
—Ей, ти, хвалько, даремно не хвались,
А спробуй-но за мене учепись...
Колючий Реп'яшок не розгубився
На ту Жарину подивився
І мовив, обминаючи біду:
— Так я ж про тебе мови не веду...

Ол. ШЕВЧЕНКО.

с. Миропілля,
Сумської області.

У селищі Зайцеве (Артемівський район на Донеччині) уже довгий час мовчать радіоточки.

(З листа до редакції).

Мал. Л. БОЙКА

— От уже в мене жінка, як наше радіо: ані гу-гу!

ПИЛЬНІСТЬ ТАК ПИЛЬНІСТЬ!

Директор Кременчуцького (на Полтавщині) ресторану «Україна» Іван Ілліч Величко забороняє заходити до ресторану відвідувачам із фотоапаратами.

(З листа до редакції).

І правильно робить. А що? Тим відвідувачам тільки дай волю, то вони тобі чортійчого у ресторан припруть. Сьогодні фотоапарат, завтра кінокамеру, а там, дивись, кормозапарник чи й цілий бульдозер. Такий народ! Іван Ілліч їх добре знає і стежить, щоб не «балувались».

Знову ж таки — пильність. Візьме котрийсь і клацне, як буфетниця горілки недоливає. От вам і фотозвинувачення. Або нароблять фотокопій «Книги скарг». А то, дивись, і секрет якого-небудь шніцеля викрадуть, таємно рецепт перезнявши. Тут зівати не доводиться.

Тільки, Іване Іллічу, нам здається, ви на півдорозі зупинилися. Читали ми в книжках про «шпійонів», ніби є такі фотоапарати, що їх можна вмонтувати в оправу окулярів, а то й у гудзик.

То ви вже, щоб якої халепи не трапилось, тих, котрі в окулярах, взагалі у ресторан не пускайте, а гудзики можна ще у вестибюлі пообрізати. Захоче пообідати, якусь годину штани в руках потримає, нічого йому не станеться.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Пробачте, я тільки хотів прибити картину...

Народні усмішки

НАД СТАВКОМ

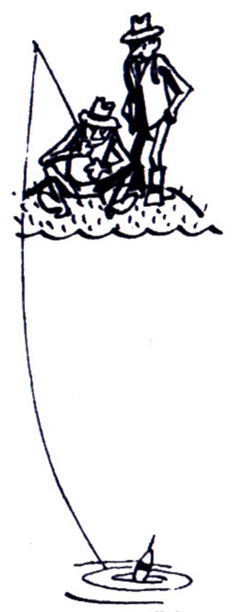

— Скажіть, будь ласка, чи є тут риба?
— Іще не знаю...
— А ви вже давно тут ловите?
— Та вже років два...

ПОТІШИВ

Д я д ь к о: — Як швидко випадає волосся. Скоро не буде жодної волосини на голові!..

І в а с ь: — То не шкодить, дядьку!

Д я д ь к о: — А то чому?

І в а с ь: — Бо тато казали, що у вас нема жодної чесної волосини на голові.

ТРИ ПРИЧИНИ

Два сусіди зустрілись на ярмарку.

— Ходіть, куме,— каже перший,— та вип'ємо по чарочці.

— Не можу,— каже другий.

— А то чому?

— Не можу з трьох причин. По-перше, горілка шкідлива для здоров'я. По-друге, я слабий, і лікар заборонив мені пити. А по-третє, я вже й так п'яний.

Записав П. М. ПОЙДА
з м. Берегове, Закарпатської обл.

ДОГУЛЯВСЯ

Жили собі дід та баба. Зробили вони якось наливку, настояли як слід, а вишні за хату висипали. Побачив їх півень, поклював і готовий. Ліг і лапки вгору.

Побачила півня бабуся, руками сплеснула:

— Такий півник був. І на тобі — здох! Не пропадать же добру. Обскубу хоч пір'ячко. Обскубла пір'я, а півня за пліт викинула.

Очуняв півень голий-голісінький. А сусідський питає його:

— Петю, що з тобою?

— Ехе-хе, і не кажи. Нализався оце. А вони, кляті, п'яного роздягли.

Записав В. ВИХРОВ
з м. Дніпропетровська.

ХІБА ЧЕРЕЗ КЛЕНА

Це ще за старих часів було.

Пішли монашки на паску до міста на шпацір. Один вродливий парубок угледів серед них гарненьку та й каже їй:

— Я сьогодні увечері прийду до тебе.

— Іди геть, нечиста сило, пройдисвіте, — випалила монашка, а потім тихше: — А куди ж ти пролізеш, коли у нас такі високі мури довкола. Хіба через отого он клена, що звісив гілля через стіну.

Повідомив Л. В. КОНДРАЦЬКИЙ
з с. Тилігуло-Березанки, Миколаївської області.

Ресторанна історія

Тиха, смирна бесіда перервалась. Ми сиділи з приятелем і любо-мило гомоніли. Він кілька днів як приїхав з-за кордону, де працював інженером. Ніл. Суец. Асуан. Піраміди. Хеопс і Рамзес Другий. Цікаво!

Заздрю здоровою заздрістю — побачив світу Микола. Це вже третє закордонне відрядження.

— А крокодили?

— Що — крокодили?

— Не страшно було? Нільські крокодили, кажуть, кровожерливі!

Розсміявся Микола, та так розгонисто, до сліз. А тут офіціантка підкотилась.

— Чим ото заливатись, як циган сироваткою, допомогли б спіймати шахрая...

— Якого шахрая?

— Отутечки сидів за сусіднім з вами столиком стиляга? — допитує нас дебела, з пофарбованою гривою і сміливо декольтованим платтям. І сама відповідає:

— Сидів. А де він тепер? То-то й воно. Розсипався. Бризнув.

Знизуємо плечима, намагаємось збагнути, як це чоловік може розсипатись і бризнути...

Сидів, кажемо, юнак якийсь. Сам. Особливо не звертали уваги, але видно було — нудьгував. Ліниво виделкою ковирявся. І все курив, одну за одною.

— Не тільки курив. Грамів сто п'ятдесят стьобнув. А потім кумельга-кумельга і — бризнув. Поможіть спіймать. Він далеко не втік...

Ми підвелися в нерішучості. Власне, не дуже й запам'ятали юнака. Єдине, що впало в око — багато волосся на голові.

Поки ми роздумували, адміністрація зняла в ресторані рейвах.

— Аціяǃ — кричав товстий, сивий чолов'яга — чи то шеф-повар чи метр, що виплив до залу з-за ресторанних лаштунків. — Біжи в роздягалку. Хай Сич нікого не випускає. Галка, дзвони в міліцію.

Присоромлені, і ми «розсипались, бризнули» вниз, але нас підозріло наколює на свої колючі очі товариш Сич.

— Ми хочемо за шахраєм побігти...

В очах Сича підозра: «А ви-то хто такі? Побіжите — і, як каже Ація, фіндер зай?..»

А тут і сама Ація прибігла захекана:

— Чого ж ви стовбичите? Біжіть ловіть.

Біжимо, хочемо впіймати. Але... Кого ловити? Ідуть собі хлопці своєю дорогою. Хто з дівчиною, хто сам. Але нашого чубатого сусіда не видно.

Побігавши трохи по вулиці, вертаємось. Запитуємо у товариша Сича:

— Не впіймали?

Сич мовчки хитає заперечливо головою.

— А Ація — це прізвище? — цікавимось.

— Ім'я.

— Не чули такого.

— Сокращонне ім'я.

— А повністю як?

— Повністю — Асиміляція.

Переглядаємось з Миколою і піднімаємось вгору до свого столика. З войовничим виглядом, непорушно, як скульптура, стоїть Асиміляція і строго прошиває нас поглядом.

— Отак вір людям. Наїсться як свиня, нап'ється, як сапожник, і фіндер зай. А потім нас у газету — і такі ми, і сякі.

— В яку газету? — питаємо.

— Хіба не читали? — здивувалась Асиміляція. — Та-ак розписали-и! І було б за що. Не чули? Про це все місто знає. Попросилось оце до нас офіціанткою дівчисько. Приводить її директор.

— Учіть, товариші, допомагайте, — каже. А воно, мабуть, зроду не держало підноса в руках. Ну, учимо. Куди ж дінешся. Прибігає од столика розчервоніле, розстроєне. Клієнт, каже, карбованця зайвого кинув на стіл. Я не беру, каже. А клієнт:

— Новенька, мабуть? Звикай.

А їй, бачте, соромно. Не знає, що в таких випадках робить. Ну, учимо. Кому кажи «благодарю вас», кому «спасибі, приходьте ще», а є й такі, люблять, аби говорили їм поіноземному: «мерсі, вері мач...» Не кажучи вже про справжніх сеньйорів... Аякже, і сери, і сеньйори, і гери там всякі, і мосьє бувають у нас...

Продовжує наша Асиміляція про ту новеньку:

— А про карбованець той зайвий, кажу, не хвилюйся. Бо щодня мурло знайдеться, котре обдурить, не заплатить, як от сьогодні. Червоніє дівча, нітиться. А як буфетниця грамів на п'яток недолила в графин, змінилась вся з лиця.

— Що ви робите?! — злякано закричала.

— Іди, йди, не затримуй. У твоїх клієнтів, мабуть, слина вже котиться, а ти тут розсусолюєш. Іди, йди. Краще недолив, чим перелив, як сказав філософ.

Словом, вчили ми тонкощів свого діла. Ви, скажімо, інженер, своє знаєте, а ми професори свого діла. Але перехитрила нас клята Женька. Назавтра на роботу не вийшла, а на післязавтра читаємо газету і очам своїм не віримо. Стаття називається «День у ролі офіціантки». А червоніла ж по-справжньому, а обурювалась теж натурально. Вобщем, навчили на свою голову. Ну, збори тут, критика-самокритика. Вобщем, важка наша робота. Ворогу не побажаю.

Оце ж бризнув отой мурло додому, а платити за наїдене-напитене хто мусить? Ація! І так — щодня. А та єхида порозписувала в газеті. Коли й не доллєш — не од хорошого життя той недолив.

Але тут таке скоїлося, що Ація сама перемінилася з лиця. Одчинилися двері з умивальника, і всі ми побачили того, за ким «розсипались», через якого шарварок підняла наша Ація-Асиміляція.

Чубатий хлопець ішов разом з «туалетним работніком», руденьким мовчазним дядьком, що свіжі рушники подає в умивальнику. Сіли вони за столик поруч, налив юнак чарки і повідав нам:

— Випадково зустрів Саву Івановича. З нашого рудника драпонув. І диви, куди прилип... Завтра на рудник вертається. Насилу умовив. Ну, за повернення, дядю Сава!

Ація стояла ні в сих, ні в тих. Але треба ж якось відповісти на наші докірливі погляди. То вона й промимрила:

— Ну й люди ж пішли! Не люди — артисти. На одного подивишся — професор. А сам на толкучці радіодеталями спекулює. Інший сидить собі тихенько, скромненько, ні з перцем не бере, ні чувіхи не веде. Каву вип'є — і фіндер зай. А, виходить, ото і є справжнісінький професор. Так і цей. Думала я — дурисвіт який, а він, бачте, нашого туалетного робітника пригощає... Ой, побігла я, а то....

А то (бачимо) міліціонер прийшов, kликаний Ацією чи взагалі адміністрацією. Старшина. Зайшов, обвів зал шерлокхолмським поглядом, ніби запитав: «Так хто хоче сьогодні ночувати у витверезнику?» При наближенні Асиміляції енергійно козирнув, вислухав її і, запрошений жестом дебелої Ації, пішов туди, звідки випливали офіціантки з підносами.

За сусіднім столиком точилась мирна бесіда:

— Значить, вертаєшся, дядю Сава?

— Тільки — умова.

— Яка така умова?

— Ти ніколи і нікому не розкажеш на руднику, з якої служби мене забрав.

— Могила, — пообіцяв юнак, і вони цокнулись.

Я нахиляюсь до друга, кажу:

— Дивлюсь оце на тебе. Сидиш тихенько, скромненько, з перцем не береш, чувіхи не ведеш. А — професор.

Ми довго сміємося, чим викликаємо навіть осудливий погляд Ації.

— Так на чому ми зупинилися? На Рамзесі Другому? Чи на Асуанській греблі?

— На нільських крокодилах.

Асиміляція строго повела бровою, насупилась. Думала про себе, мабуть. «Я гадала, ці зубоскали скоро вже й на фіндер зай підуть, а вони — бач. Їм смішки з бабиної кішки... Подумаєш, сери-сеньйори. А може, вони прикинулись чесними бухариками, а завтра, дивись, у газеті пропечатають? Тепер такі клієнти — не вір нікому. Женька до чого божим телям прикидалась, а який фортель викинула!..»

Василь БОЛЬШАК

Мал. В. ГЛИВЕНКА

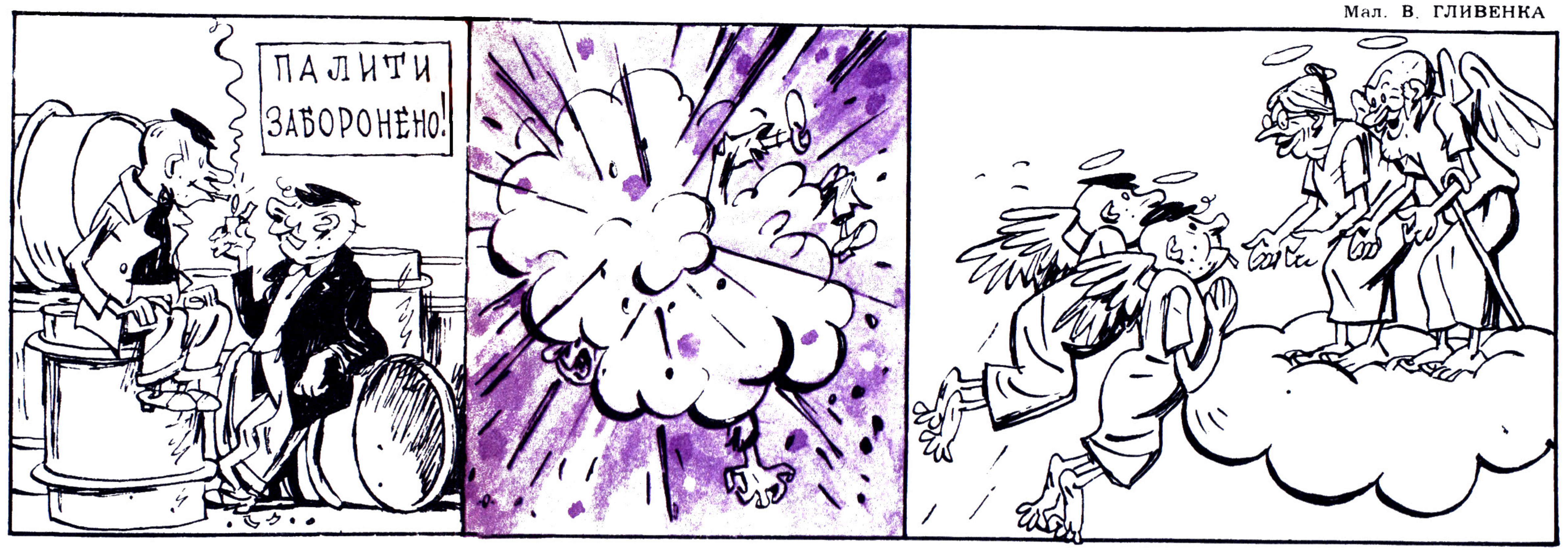

Закурили, затабачили... . . . .своїх пращурів побачили.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ото хлібопекарню спорудив наш Івангородський радгосп. Любо подивитися!

Правду кажучи, надивилися вже ми на цю пекарню досхочу. Більше року минуло, як її збудовано. А от хліб до нас і досі возять аж за 50 кілометрів — з Бахмача.

Чому?

А тому, що ось уже рік керівники Івангородського радгоспу ніяк не можуть зустрітися з керівниками Бахмацької райспоживспілки та домовитись, хто повинен пекарню експлуатувати.

Просимо тебе, Перче: зроби ласку та влаштуй їм зустріч на твоїх сторінках. Не хочуть хліб пекти, то хай раків печуть...

З сорому!

І. КУРОВСЬКИЙ,
голова Івангородської сільради.
Бахмацький район, Чернігівської області.

Можливо, тобі пощастило і ти вже знаєш, що таке журнал «Кругозор». А от я, наприклад, його і не бачив.

Недавно, на Львівському вокзалі, в кіоску «Союздруку» № 5-а, натрапив на нього. Ну, звичайно, зрадів, дістав з кишені карбованця і попросив продавця, щоб він дав один номер цього цікавого усного журналу.

Продавець подав «Кругозор», але зауважив, що тираж його обмежений, а через те я мушу взяти ще і прибавку: журнал «Моди», який коштує 2 карбованці.

— А чи знають керівники обласної контори «Союздруку» про ці маніпуляції з «Кругозором»? — спитав я продавця.

— Знають! — запевнив він мене. — Не тільки знають, але й благословляють.

А я, Перче, не знав. Уяви собі, і гадки не мав, що в «Союздруку» працюють люди з таким «Кругозором».

С. ХЕМИЧ.

Надрукуй, будь ласка, моє оригінальне мисливське оповідання. Оригінальне воно тим, що в ньому немає нічого вигаданого.

Трапилося це в Балаклійському районі, Харківської області. Перед відкриттям осіннього сезону полювання на птахів голова райвиконкому Тихін Павлович Дорошенко зібрав мисливський актив і нагадав йому про рішення виконкому № 198 від 26 травня 1964 р. У тому рішенні виконком райради категорично забороняв на три роки полювання на пернатих на водоймищах заказників.

Окремо Тихін Павлович звернувся до єгерів:

— Глядіть мені, — наказав він суворо, — щоб жодного мені пострілу в заказниках! А не справитесь, я вам покажу браконьєрів!

І голова додержав слова. Показав. У перший же день відкриття сезону т. Дорошенко забрався у заказник і, саме тоді, як безтурботна качка знялася в повітря, щоб привітати свого захисника, він почав салютувати пернатим з мисливської двостволки.

Не зчувся заповзятий мисливець, як геть обвішався битими качками. Він весело закрокував на шлях і... потрапив в обійми єгерів, яким суворо наказав пильно стояти насторожі вищезгаданого рішення райвиконкому.

Воздай же, Перче, хвалу високопоставленому браконьєрові, який однією й тією ж рукою рішення про охорону дичини підписує і тут же її нещадно розстрілює!

Г. АЛТУХОВ,
старший ревізор республіканської ради Товариства мисливців та рибалок.
м. Київ.

Як ти думаєш, на що може розраховувати водій автобуса, який провозив 41 «зайця» без квитків та ще й на 22 зайвих пасажири перевантажив автобус?

Прізвище цього водія Шрамко, працює він у Чернівецькому автобусно-таксомоторному парку, де директором т. Симанович. Так от Шрамко подяки мабуть не ждав. Він ждав грому і блискавки з боку дирекції.

І діждався... Гримнув грім, блиснула блискавка і... освітила дошку розпоряджень, де висів ще тепленький наказ про призначення т. Шрамка інженером по безпеці руху... (!)

Днів через чотири т. Симанович одумався і в новому наказі заднім числом попередив Шрамка за порушення.

Поцікався, Перче, у т. Симановича, чи не збирається він підписати третій наказ. Бажано, щоб цей наказ був написаний у самокритичному плані. Можна й заднім числом.

Б. КОСЕНКО,
державтоінспектор.
м. Чернівці.

Якщо ти будеш проїздом на станції Білоковичі Південно-Західної залізниці, вийди з вагона і хоч на хвилинку зайди на вокзал. Побачиш там цікаву жанрову картинку: у приміщеннях для пасажирів сплять на лавах та чемоданах діти. А черговий ходить, чухає під червоним кашкетом потилицю і скрушно хита головою: «Діти, діти, куди вас діти?» А кімната для пасажирів з дітьми стоїть порожня і двері її замкнено. Ти не думай, що керівництво вокзалу дало в місцеву пресу оголошення: «Загублений ключ від кімнати для пасажирів з дітьми вважати недійсним».

Ні, ключ є! Зберігається він у касирки. Надійно зберігається. Адже дитяча кімната міститься поряд з касою. А касирка не переносить дітей, їхнього сміху, плачу, взагалі дитячого голосу. І скільки ми, пасажири, не просили касирку відкрити кімнату для дітей, касирка була непохитна: «Я вам сказала — нічого не буде й відчепіться!»

От і просимо ми тебе, Перче, вийти на хвилинку на станції Білокорoвичі й допомогти начальникові станції покінчити з таким хамством: хай він або ключі у касирки забере, або касирку від ключа прожене!

І. МАРЧИШИН,
співробітник Центральної науково-дослідної лабораторії Київського медичного інституту ім. О. О. Богомольця.

Хаїме БЕНАДОВ

ПЛУТАНИНА

ПРО ТЕЛЕФОНИ в нашій та світовій літературі вже написано сотні й тисячі гуморесок. У них щонайдотепніше змальовані телефонні непорозуміння й нісенітниці, які викликають щирий сміх у читачів. Та інколи буває, що життя підносить нам такі історії, перед якими всяка фантазія просто блідне.

Подібну історію-плутанину я розповім вам так, як почув її від мого приятеля Гергіна Таушанова.

Перш за все мушу вам сказати, що мій приятель — людина спокійна, талановитий поет, одружений, є діти...

— Я заглибився у книжку,— почав Гергін свою розповідь,— коли задзеленчав телефон.

— Алло! Це номер 3-93-97?

— Так. Це 3-93-97!

— Говорить центральна телефонна станція. Сповіщаємо, що з технічних причин ми змушені зняти у вас цей номер. Замість нього у вас надалі буде номер 3-89-78!

І голос замовк. У моїй кімнаті знову запанувала тиша. Хто міг тоді передбачити, що це була не звичайна благословенна тиша, коли рими вискакують, мов зайці з циліндра ілюзіоніста, а тиша перед бурею.

Я знову заглибився в книжку. Раптом знову різко задзеленчав телефон.

— Алло! «Бакалійні товари»? Покличте Стоянова!

— Ви помилилися! — відповідаю я. — Це не «Бакалійні товари» і ніякого Стоянова тут немає.

— Як це не «Бакалійні товари». Адже це телефон 3-89-78?

— Це телефон 3-93-97, себто 3-89-78, але не «Бакалійні товари» і не Стоянов, а Таушанов! — і повісив трубку.

Але за хвилину в трубці обізвалося знов:

— Бухгалтерія? Покличте Маринова!

— Пробачте, громадянине,— кажу,— це не бухгалтерія, цей клопіт добровільно взяла на себе моя дружина! — спробував я пожартувати. — Це квартира поета Таушанова.

— Як це поета? Хіба це не «Бакалійні товари, риба та делікатеси»?

Лише тепер я довідався про повне найменування закладу, з яким у мене ще буде чимало прикрощів.

— Ви помилилися! — пояснюю все ще спокійно. — Це приватна квартира! — і знову повісив трубку.

Я сів до столу, збираючись попрацювати над поемою. Матеріал я вивчив добре, думки лягали гладенько, рими лилися плавно. Має вийти чудесна поема.

Але телефон знов дмухнув на мій творчий вогонь.

— 3-89-78? Вас викликає Благоєвград за ваш рахунок!

І перш ніж я встиг отямитись і запротестувати, що не хочу розмовляти з Благоєвградом, далекий голос почав енергійно лаяти Стоянова.

— Алло! Алло! Стоянов, вам повернули мармелад? Ви глузуєте з клієнтів. Ми поскаржимося у вищі інстанції! Якої ви тоді запсіваєте?

— Товаришу! — скипів і я. — По-перше, прошу вас не розмовляти зі мною таким нахабним тоном, і по-друге — ніякого мармеладу мені не повертали. І взагалі я не Стоянов, а Таушанов, поет!

— Поет! Ха-ха-ха! — долинув сардонічний сміх із Благоєвграда. — Ти гадаєш, якщо втелющив мені 17 бочок зіпсованого мармеладу, то так просто сховаєшся? Відколи це Стоянов став поетом і перехрестився на Таушанова? Це тобі так не минеться, запам'ятай!

Повісивши трубку, я забігав по кімнаті, сам не свій від такої розмови. Що це зі мною коїться? За якихось дві години моя тиха затишна кімнатка перетворилася на першорядну базу «Бакалійні товари, риба та делікатеси»...

Я подзвонив начальникові пошти.

— Товаришу начальник,— кажу,— ви зробили таку ласку і поміняли мій телефонний номер з номером «Бакалійні товари, риба та делікатеси». Чи розумієте ви, які фатальні наслідки криє в собі цей факт для моєї професії та й взагалі для всього мого майбутнього як поета?

Люб'язний начальник не без хвилювання докладно пояснив мені, що це чисто технічна заміна, проти якої мені не слід протестувати.

Я вибачився перед начальником і повісив трубку. Така вже моя доля...

Мій приятель Таушанов посунувся ще далі на канапу і весь ніби поменшав.

Я порадив йому випити міцної кави.

Закуривши сигарету, він трохи заспокоївся і почав розповідати далі.

— І з того дня, коли начальник пошти віддав номер мого телефону «Бакалійним товарам, рибі та делікатесам», моя кімнатка перестала бути улюбленим куточком поета. Уже з шостої години ранку телефон настирливо дзвонив і різні голоси уперто розшукували Стоянова. У нього вимагали індійські горішки, неяєчні макарони, конфітюри і фасовану олію. Кожного разу, коли дзвонив телефон, я біг і брав трубку, сподіваючись, що обізветься хтось із моїх приятелів, але розчаровано відходив геть. Всесильний Стоянов потрібен був усім.

Тепер мене вже лякали судом, якщо я протягом трьох днів не вивезу з вокзалу хамсу, що встигла зіпсуватися, або не замінію коров'ячий сир овечою бринзою, як обіцяв вислати в Кюстенділ.

В кінці третього місяця я сплатив за міжміські переговори 1682 леви...

Так далі вже не могло тривати. Я подав скаргу до найвищої поштової інстанції. У зворушливій формі виклав трагізм становища, в якому я опинився. Я заявив, що коли й далі так триватиме, то мій поетичний талант зовсім зачахне і це буде великою втратою для нашої літератури, а, якщо хочете знати, і для світової. Одним словом, я просив, щоб мені повернули старий телефонний номер.

Начальник виявився розсудливою людиною з позитивним ставленням до літератури. Він прийняв скаргу і сказав, що зробить усе можливе, щоб допомогти мені.

Подавши скаргу, я став чекати. Ждав два, три, десять днів. За цей час я повідомив своїх приятелів і знайомих, що в мене номер телефону 3-89-78.

І от одного чудового дня з центральної телефонної станції повідомили, що на моє прохання зважили і що в мене знову буде старий номер 3-93-97. Ура!

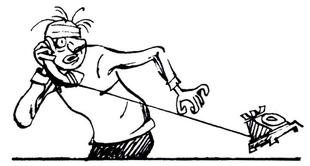

Із свіжими думками в голові я знову сів до письмового столу і накидав перші строфи.

Задзвонив телефон.

— Алло 3-93-97?—питав приємний жіночий голос. — Я купила квитки на «Тато, мама, служниця і я». Ти не уявляєш собі, як мені в черзі нам'яли боки! — скоромовкою проказав жіночий голос.

— Я вже дивився фільм «Тато, мама та інші!» — відповів я.

Жінку на другім кінці провода цей факт просто вразив.

— Як це ти його дивився, адже ти сам послав мене по квитки?

Я не на жарт розгнівався.

— Хто? Я посилав тебе по квитки? Нічого подібного. Я вже бачив усі французькі фільми, що йшли в нас.

У телефонній трубці почувся істеричний плач, а згодом жіночий голос холодно промовив:

— Прощайте, товаришу Стоянов з «Бакалійних товарів, риби та делікатесів». Прошу вас, не шукайте мене більше... Брехун, дурисвіт!..

Повісивши трубку, я збагнув, що сталося найстрашніше. Очевидно, «Бакалійні товари» сповістили вже всім клієнтам країни, що мій старий телефонний номер 3-93-97 назавжди передано їм.

Гергін Таушанов обірвав розповідь. Настала ніякова мовчанка...

— І що ж було далі? — спробував підхопити я розмову.

— Що було далі? — втомлено проказав Таушанов. — Я мусив за договором здати поему в строк. Приніс я її директорові видавництва. Він зрадів. Почав перегортати сторінки. Потім підвів голову і співчутливо глянув на мене. «Таушанов, каже, що це за рими в історичній поемі: «мармелад» римуєш з «саркофаг», а «Ноктюрно» з «конфітюрно»... Я забрав рукопис, пообіцявши виправити поему.

Таушанов підвівся, я провів його до дверей.

— А може, краще буде, якщо ти попросиш знову старий номер, себто новий?

Та Гергін Таушанов мене вже не слухав. Зіщулившись, пішов він униз сходами і зник у людському натовпі.

Переклад з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

З дозволу правління Клубу губителів природи ми експонуємо сьогодні два портрети визначних браконьєрів, написаних на замовлення правління для прикраси залу засідань клубу. Як бачите, обидва портрети виконані в реалістичній манері і сповнені глибокого змісту.

Художник зобразив своїх героїв у рідній стихії.

На першій картині ви бачите Богдана Павлишина — охоронця рибних багатств технічного ставка Золочівського цукрового заводу, Львівської області.

Друга картина присвячена браконьєрській діяльності його колеги — теж «охоронця» — Петра Калити.

Образи Павлишина і Калити прикрасять стіни клубу і служитимуть взірцем для інших губителів природи.

З свого боку, правління Клубу губителів природи виносить щиру подяку директорові заводу т. Філонику О. К. за те, що він довірив рибні багатства цим достойним громадянам.

* * *

Лаври Павлишина та Калити не-покоять декого з працівників Сухорабівської ГЕС, що на річці Псьол (Полтавщина).

Коло греблі ці працівники виловлюють рибу хижацькими способами.

Правління Клубу губителів природи подумує, чи не замовити їхній груповий портрет, виконаний в рембрандтівській манері.

* * *

У прийомі до членів клубу відмовлено двом головам колгоспів з Берегівського району на Закарпатті: голові колгоспу «Червоний прапор» Василю Васильовичу Шепі і голові колгоспу ім. XXI з'їзду КПРС Василю Івановичу Русину.

Василь Васильович наказував виганяти овець і корів у придорожні посадки доти, доки від тих посадок і штурпака не залишилось, а Василь Іванович наказав вирубати 55 білих акацій, що росли край шосе.

І все-таки є надія, що Василь Васильович та Василь Іванович знайдуть спосіб спокутувати свою провину перед «зеленим другом».

Отже, вирішено поки що утриматися від прийому їх до Клубу губителів природи.

ЯК ВИЙТИ СУХИМ ІЗ ВОДИ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Ця проблема давно хвилювала циркових ілюзіоністів. Та не їм судилося розробити методику цього фокуса-покуса.

Жителі с. Страдч, Яворівського району, Львівської області, в один голос запевняють, що пріоритет тут по праву належить працівникам тресту «Західводбуд». Вони докладно розповідають, як уже другий рік той трест свердлить у центрі села дірки для артезіанів, але з них так само багато води, як з дірок од бубликів. З тією лише різницею, що дірки від бубликів коштують значно дешевше. А коли тими «дірками» зацікавилася львівська обласна газета «Вільна Україна», водбудівці, анітрохи не бентежачись, відповіли, що вода в селі вже є.

Відписалися і вийшли сухими з води.

* * *

Але все-таки нас бере сумнів. Невже бурильники «Західводбуду» єдині претенденти на першість? Ой, ні. Є, виявляється, достойніший претендент. Слава про нього котиться по всій Миколаївщині. Ми вже писали про подвиги претендента в № 14 «Перця», але, каємося, дуже блідими фарбами змалювали його діяльність.

Мова йде про відомого начальника Миколаївського будівельно-монтажного управління № 22 тресту «Укрводбуд» Бориса Сергійовича Матвєєва. Він виходить сухим із води вже протягом багатьох років.

Ось короткий перелік сухих, як «дірки», що їх пробурив т. Матвєєв, фактів.

У колгоспі ім. Щорса, Новобузького району, залишив кругленьку і величеньку дірку, суху, як покинутий колодязь у пустелі. За цей номер Борис Сергійович зірвав з колгоспу кругленьку суму — 2675 карбованців. І що б ви думали? З нього, як з гусака, вода.

У колгоспі ім. Коцюбинського, того ж Новобузького району, теж залишив таку пам'ятку. І не посоромився стягти за цей трюк великі гроші.

Але справжні лаври Борис Сергійович пожав у Баштанському районі. Ці лаври він невтомно збирає там четвертий рік. Справа в тому, що в Баштанському районі БМУ-22 вже не дірки б'є, а прокладає водопровід. Коли цього року перевірили лише п'ять кілометрів водопроводу, в ньому виявилося 12 розривів труб. У деяких місцях труби зовсім не поклали, але траншею засипали.

Будівництво водопроводу мало бути закінчене ще в 1962 році, але досі не здано жодного об'єкта. Проте Борис Сергійович виходить сухим з води. А чого б не виходити, коли йому у всьому допомагають добрі дяді з обласної контори «Укрводбуд».

* * *

Примітка: досвід показав, що відсутність води водбудівці компенсують зливою обіцянок.

Але ми нікому не радимо перейматі цей досвід. За такі номери б'ють, як поганих комедіантів, хоч, як бачимо ще не скрізь.

Я. ЮРАСЬ.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

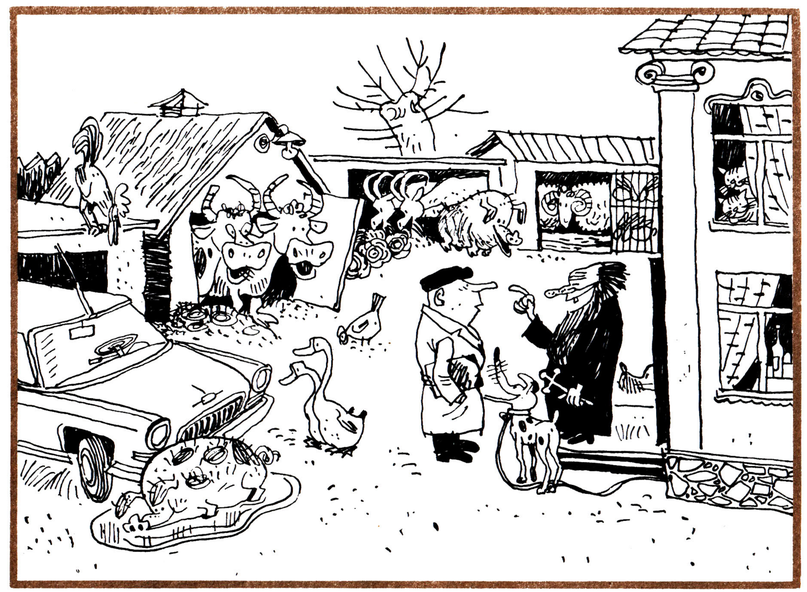

— Звідки у вас все це, батюшко?
— А це бог послав мені кожної тварі по парі та оцей ковчег...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Один із перчанських туристських маршрутів, описаних у № 14 журналу, пролягав у м. Запоріжжі через приймальний пункт № 1 по терміновому пошиву взуття. Завідував тим пунктом т. Боришпольц. «Чимало клієнтів, — писали ми, — переконані, що скоріше рак може свистнути, ніж той «пункт термінового пошиву» у вказані строки замовлення виконати».

Після Перця почули раків свист і у вихованої Запорізької міськради. Почули й за погане обслуговування населення зняли з роботи завідуючого пунктом т. Боришпольця.

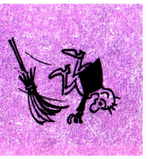

ВІДПОВІДЬ НА ВІДПОВІДЬ

Коломийська взуттєва фабрика, крім основної своєї продукції, мусить здавати ще й металевий брухт. Їй, бачите, план «спущено». Про це писалося в № 11 «Перця» за цей рік.

Коли в управлінні легкої промисловості Львівського раднаргоспу його прочитали, то редакція одержала відповідь приблизно такого змісту: «А що тут такого? Здала ж у минулому році фабрика чотири з гаком тонни металевого брухту? Здала! То нехай в цьому році здасть 7 тонн».

Воно, звичайно, правильно, товариші шановні. Тільки чому фабрика мусить здавати лише металевий брухт, хоч вона і не металообробна?

Чому б їй не спустити, наприклад, план на котячі шкурки або на зозулячі яйця, чи, зрештою, на дубові жолуді або на насіння бузини?

Хай би у вільний від пошиття черевиків час фабрика переключалася на виловлення котів чи збирання бузинового насіння.

А що тут такого?

К МАМЕ!

Если хочеш ты здоровым
Ребенка своего взрастить,
Надо, мама, акуратно
В поликлинику ходить.
Выполнять старайся точно
Назначения врача,
И всегда здоровым, сильным
Ребенок будет у тебя.
Кашей раньше полугода
Крошку, мама, не корми,
Для совета по прикорму
В консультацию зайди.
И с трех месяцев ребенку
Соков можно разных дать.
Это очень важно, мама,
Постарайся ты понять.
С первых дней ребенка надо
Витамином «Д» поить,
Чтоб могла ты от рахита
Свою крошку оградить.
Ночью сына, дочку грудью, мама,
Никогда ты не корми,
Пусть ребята спят спокойно
Да и ты спокойно спи.
Выноси гулять почаще
Летом и зимой.
И пусть свободно носом дышит
Ребенок малый твой
В чистоте держи ребенка,
Каждый день его купай.
В чистоте залог здоровья,
Твердо это, мама, знай.
Мама, эти все советы
Хорошенько ты усвой,
Будет жить тогда здоровым
Много лет ребенок твой.

ПО ПЕРАХ

Автор цієї «балади» побажав зостатися невідомим. Його діло. Відомо тільки, що друкувався цей опус у Новоархангельській друкарні (Кіровоградщина) на замовлення Новоархангельської райлікарні. І ще відомо, що тираж його 3000 примірників.

Відомо також, що мати автора не знала, що:

«С первых дней ребенка надо
Витамином «Д» поить,
Чтоб могла ты от рахита
Свою крошку оградить».

Не «оградила» мати «крошку»— маємо рахітичний вірш.

Зате не відомо, яких «соков разных» пили ті, хто ці вірші до друку схвалював і чим вони «соков разных» запивали.

А в кінці хотілося б таки до матерів звернутися:

«Если хочеш ты здоровым
Ребенка своего взрастить»,

то не читай йому заради всього святого таких віршів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 9 журналу на «Виставці ширнетреба» демонструвалися браковані оцинковані ночви Житомирського заводу «Металіст», жіночі гребінці Ялтинської сувенірно-подарункової фабрики та низькоякісні електроутюги Васильківського заводу металовиробів.

Начальник Головного управління виробництва культурно-побутових товарів Укрраднаргоспу т. Мойсєєв повідомив редакцію, що виступ Перця обговорено на виробничих нарадах та партійних зборах згаданих підприємств, а питання про поліпшення сувенірно-подарункових виробів — в Головному управлінні разом з представниками торговельних організацій та Держінспекції по якості товарів.

Наказом по Житомирському заводу «Металіст» винних у випуску браку суворо покарано. Зараз у зв'язку з впровадженням нової технології виробництва ночов брак різко зменшився. Для поліпшення якості виробів Ялтинської фабрики та Васильківського заводу Головне управління розробило конкретні заходи.

★ Заступник голови Державного комітету Ради Міністрів УРСР по радіомовленню і телебаченню т. Кетков повідомив редакцію, що факти, викладені у фейлетоні «Ледачі передачі» (№ 10 журналу), про незадовільну роботу Таращанського місцевого радіомовлення (Київщина) — повністю ствердились.

Фейлетон було обговорено Київським обласним радіокомітетом та на бюро парткому Таращанського виробничого управління.

Бюро парткому суворо попередило редактора Таращанського місцевого радіомовлення т. Путієвського Д. Ф. і накреслило заходи до поліпшення роботи місцевого радіомовлення.

Київський обласний радіокомітет з свого боку вжив заходів до поліпшення методичної допомоги районній редакції радіомовлення.

ПЕРЧАНСЬКІ ТУРИСТСЬКІ МАРШРУТИ

ЗАМІСТЬ ВСТУПУ

Цей маршрут доречно було б почати з м. Городка, Львівської області (голова міськради т. Кучеренко). Але боїмося, що, почавши огляд цього старовинного містечка, наші туристи на зможуть скоро з нього вибратися, бо хоч гідних уваги пам'яток старовини тут немає, зате є тут аж три старих містки, на яких можна ноги поламати. Таке в Городку уже траплялося.

На те, що ті містки будуть колись до пуття доведені, надія мала. Єдина тільки надія є: лісоматеріал для ремонту містків, який тут роками валяється, не встигне весь згнити — його встигнуть остаточно розтягти.

Значить, обминемо десятою дорогою небезпечний Городок і почнемо наш маршрут з Чернігівщини.

ВИЗНАЧНІ ОБ'ЄКТИ МАРШРУТУ

ВИРАЗНІ СЛІДИ ГУБИТЕЛЯ ПРИРОДИ побачите, проїжджаючи по дорогах колгоспу «Шлях Леніна», Чернігівського району.

У колгосп цей входять п'ять сіл. На фото № 1 ви бачите дорогу між селами Стасі і Малинівка, обсаджену деревами ще в довоєнні роки, задовго до пришестя сюди на головування Олексія Гавриловича Рубцова. Такий вигляд мала ця дорога ще не дуже давно. А яка вона тепер, можна уявити, глянувши на фото № 2. Охоплений любов'ю до перспективи, Олексій Гаврилович зробив тут голе поле.

Якщо в перспективі Олексій Гаврилович не бачитиме для себе неприємностей за цю, пробачте, діяльність по перетворенню природи, то подібна доля може спіткати й інші зелені насадження вздовж доріг, що проходять по території цього колгоспу. Особливих талантів для цього не треба.

ПАМ'ЯТКА СТАРОЇ АРХІТЕКТУРИ (фото № 3) приверне вашу увагу в с. Велика Вісь, Ріпкинського району на тій же Чернігівщині. Називається ця стара хата клубом. Споруджена ще десь на початку культосвітньої ери на селі. Законом, як інші визначні пам'ятки архітектури, не охороняється. Якщо ж і досі її ще не розвалили, то заслуга в цьому належить Ріпкинському міжколгоспбуду. Ще в 1957 році ті горе-будівельники почали у селі будівництво нового клубу і досі не спроможуться справитися з ним. Єдине, що вони справно роблять, — це рік у рік угоди з колгоспом на будівництво того клубу укладають і гроші беруть.

АРХІТЕКТУРНИЙ НЕДОВИТВІР іншого, Карлівського міжколгоспбуду красується в с. Іскрівка, Полтавської області. Називається він майбутньою новою школою.

Зразком нової архітектури назвати це видовисько не можна. Як видно з фото № 4, якоюсь архітектурою тут поки що й не пахне. Та й новими ці цегляні стовпи грішно називати. Адже в колишніх першокласників, за пам'яті яких вони воздвигатися почали, скоро уже пушок під носом проб'ється.

ВУЛИЧНИЙ ВЕНТИЛЯТОР (фото № 5) встановлено, а вірніше, покладено на вулиці с. Ков'яги, Валківського району (Харківщина).

Історія його така.

Два роки тому місцевому комбінатові хлібопродуктів потрібні були два потужних вентилятори для сушильних камер кукурудзо-калібрувального заводу. Звернулися в Харків. Харків'яни виявили нікому не потрібну щедрість, і замість двох прислали три вентилятори. Отой третій і простояв рік біля залізничних колій на станції, а на другий рік — опинився на вулиці, бо на цій нейтральній території ніхто не править грошей за його збереження.

Як бачите, вуличний вентилятор — не новинка техніки, а факт безгосподарності. Вулицю ним не провітрюють, бо це й ні до чого. А от голови деяким безгосподарникам слід би було за нього провітрити, освіжити.

Путівник уклав Д. МИТЮК.

1

2

3

4

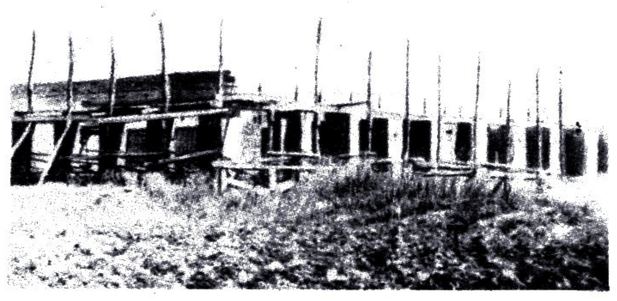

5

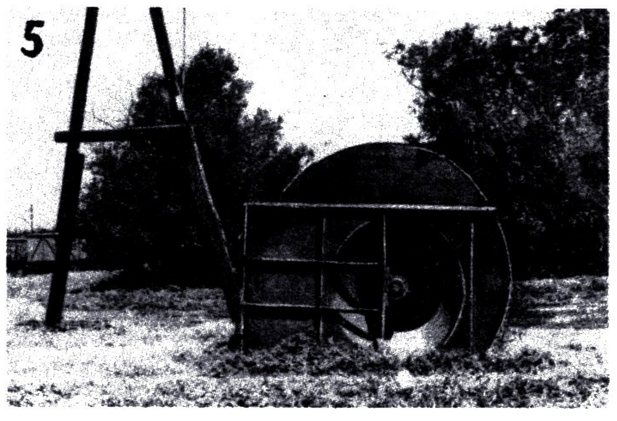

perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

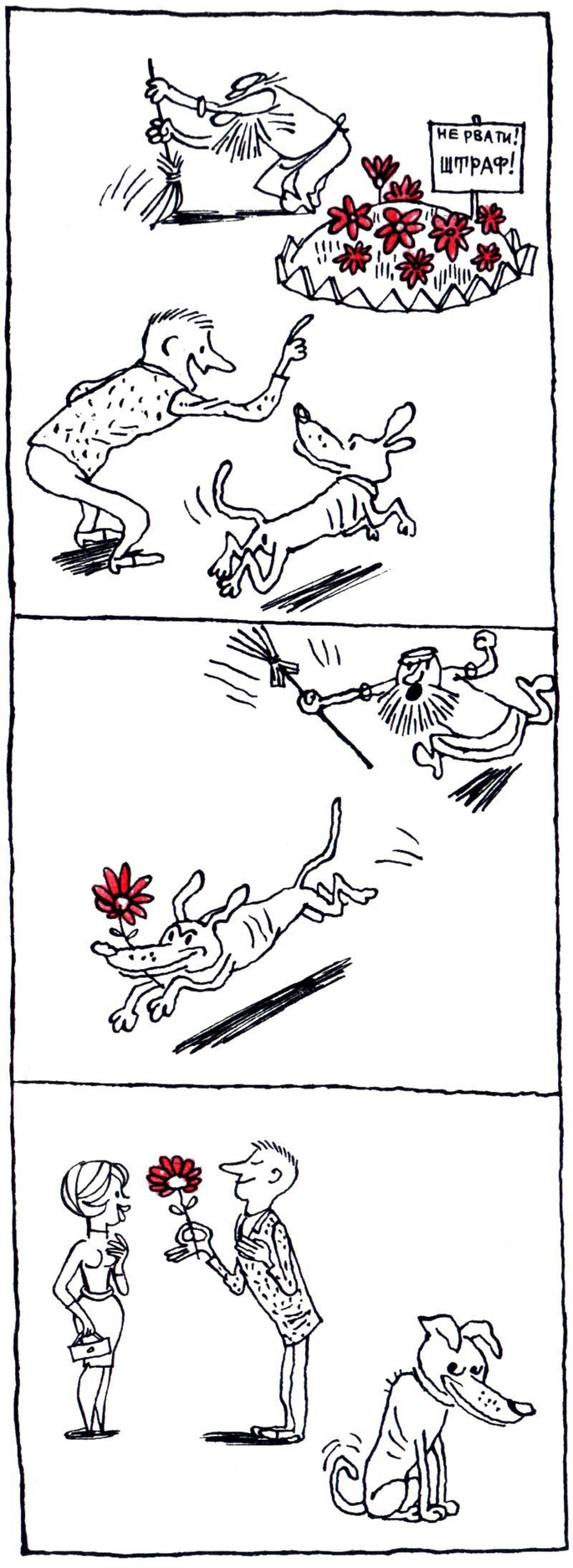

Без слів.

Мал. Л. КАПЛАНА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Господи, невже живою на небо потрапила?!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Помирив...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел Г-18-2-12. Г-18-3-46. Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (534) (на украинском языке). Підписано до друку 17. IX. 1964 р. Папір 70×108 1/8 = 0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 35520. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04502. Тираж 500.000 прим.

PENGUIN2197

perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ